

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Първомай, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ПЪРВИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година
в следния състав:

Председател: Радина В. Хаджикирева

при участието на секретаря Венета Ж. Хубенова
като разгледа докладваното от Радина В. Хаджикирева Административно
наказателно дело № 20235340200048 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 16-2300035 от 23.03.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив, с което на „Кьостер плюс“ ЕООД на основание чл. 55 ЗЗБУТ, вр. чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ, вр. чл. 200, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V.

С жалбата се навеждат съображения за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърди се, че било допуснато съществено нарушение на процедурните правила, установени в чл. 34, ал. 1 ЗАНН, като АУАН бил съставен след изтичане на предвидените давностни срокове за това действие. Поддържа се, че актът за установяване на административно нарушение следвало да бъде съставен в рамките на три месеца от откриване на нарушителя. Съгласно трайната съдебна практика нарушението се считало за открито, когато били налице необходими и достатъчни данни за неговото извършване и за самоличността на нарушителя. Счита се, че с оглед характера на нарушението, за което била наложена имуществена санкция, фактите, на които се основавали изводите за извършено от жалбоподателя нарушение, били установени още през м. август 2022 г., а не на 15.12.2022 г. Също така е посочено, че актът за установяване на административно нарушение не отговарял на изискването на чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН, тъй като не съдържал описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. В нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН тази

конкретика липсвала и в наказателното постановление. Описаните в акта и постановлението обстоятелства, без каквато и да било конкретика, се базирали единствено на показания с неизвестно съдържание, които не били събрани надлежно, а представлявали гласни доказателства, приобщени по провеждано досъдебно производство, които следвало да се анализират и ценят с оглед тяхната достоверност в съвкупност с останалите събрани в хода на това разследване доказателства и то от други органи. Твърди се, че административнонаказващият орган бил игнорирал установените в хода на проверката от служителите на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив факти и обстоятелства, а механично се бил позовал единствено на доказателства, събрани в хода на друго производство, чието съдържание дори не бил обсъдил. Наред с това се поддържа, че АУАН бил съставен в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 8 ЗАНН, тъй като не били отразени обясненията на жалбоподателя. Също така оспорва да е извършено вмененото му административно нарушение. По тези съображения моли да бъде отменено обжалваното наказателно постановление.

Въззиваемата страна, редовно призована, чрез процесуалния си представител началник-отдел К., изразява становище за правилност и законосъобразност на наказателното постановление, като се прави искане същото да бъде потвърдено.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 31.05.2022 г. между „Хелиос Ойл“ ООД, в качеството на възложител, и жалбоподателя „Кьостер плюс“ ООД, в качеството на изпълнител, бил сключен договор за изпълнение на СМР за обект: Производствена база, находяща се в *****. СМР се изразявали в направа на хидроизолация на покриви в производствената база на „Хелиос Ойл“ ООД в гр. Първомай. В чл. 5.13.2. от договора е посочено, че изпълнителят се задължавал да осигури здравословни и безопасни условия на труд както на своите работници и служители, които ще изпълняват строително-монтажни работи по договора, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират в или в близост до работната площадка. Според чл. 5.13.3. от договора работниците и служителите на изпълнителя трябвало да имат необходимата квалификация и правоспособност. На 24.07.2022 г. е сключен граждански договор между „Кьостер плюс“ ЕООД и Г. П. Ч., съгласно който последният се е задължил да извърши доставка със собствен транспорт на технически средства до и от обект, находящ се в производствена база на „Хелиос Ойл“ ООД в *****. Поръчката следвало да се извърши в периода 30.07. – 05.08.2022 г., като жалбоподателят се задължил да заплати на Г. Ч. сумата от 800 лв. На 25.07.2022 г. е сключен граждански договор, съгласно който „Кьостер плюс“ ЕООД е възложил на И. М. Й. да извърши в обект, находящ се в производствена база на „Хелиос Ойл“ ООД в *****, почистване и опаковане за натоварване на отпадъци. Поръчката следвало да се извърши в периода 02.08. – 04.08.2022 г., за което жалбоподателят се задължил да заплати на И. М. Й. възнаграждение в размер на 300 лв.

На 02.08.2022 г. свидетелите Г. П. Ч. и И. М. Й. пристигнали в производствената база на „Хелиос Ойл“ ООД в *****, за да доставят материали и инструменти до обекта, да върнат тези, които не се ползват, както и да почистят и

извозят отпадъците. Преди това свидетелите Ч. и Й. се уговорили с М. С. М. да им помогне във връзка с възложената работа, като двамата поели задължение да му платят част от дължимото им възнаграждение. Този факт двамата свидетели съобщили на „Кьостер плюс“ ЕООД. На 02.08.2022 г. М. С. М. пристигнал на обекта преди тях. Тримата влезли в сградата, където „Кьостер плюс“ ЕООД следвало да положи хидроизолация, и започнали да изпълняват възложената им работа. По неустановени причини М. С. М. започнал да работи с автомат за заваряване на хидроизолационни мембрани Uniroof (Leister) на покрива на третия етаж от сградата. При работата си с този инструмент М. М. попаднал под електрическо напрежение и в резултат на токовия удар починал. По време на злополуката свидетелят Ч. се намирал на по-горните етажи на сградата, а свидетелят Й. работел на около 25-30 метра от пострадалия и с гръб към него. Когато чул, че нещо се случва с него, свидетелят Й. единствено изключил машината от контакта и тръгнал да търси помощ.

За инцидента били сигнализирани служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив. В тази връзка на 02.08.2022 г. в производствената база на „Хелиос Ойл“ ООД в гр. Първомай била извършена проверка от служители на Дирекцията, сред които и актосъставителят Д. А. Т.. При пристигането си на място свидетелят Т. разговарял с ръководител производство и главен инженер в „Хелиос Ойл“ ООД, от които научил, че на покрива, където била станала злополуката, имало трима работници, изпратени от „Кьостер плюс“ ЕООД. Свидателят Т. се качил на покрива на третия етаж на сградата, където установил пострадалото лице М. С. М., което било починало. Забелязал, че до него имало машина за заваряване на хидроизолационни мембрани Uniroof (Leister), а кракът му, който в областта на глезена бил гол, бил в близост до мълниеотводната система, която била монтирана на покрива. На покрива имало и ел. удължители, а на около 10 метра от пострадалия бил оставен електрически перфоратор. Впоследствие свидетелят Т. установил, че посочените инструменти са собственост на жалбоподателя. На място свидетелят разговарял и с разследващ полицай от РУ Първомай, който извършвал оглед на местопроизшествието. От него научил, че другите двама работници – Ч. и Й., са в РУ Първомай, където давали показания. Тъй като не присъствали представители на „Кьостер плюс“ ЕООД, свидетелят Т. изискал от жалбоподателя да представи документи, касаещи проверката. На 08.08.2022 г. по електронната поща на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив управителят на жалбоподателя изпратил сключения договор с „Хелиос Ойл“ ООД, гражданските договори с Г. Ч. и И. Й., протокол за ремонт и дневник за проверка на ел. инструменти, книга за начален инструктаж и книга за периодичен, извънреден инструктаж, 3 бр. удостоверения за проведено обучение по безопасност и здраве при работа, а на 10.08.2022 г. – обяснения по чл. 402, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ. В последните управителят на жалбоподателя посочил, че дружеството не е сключвало договор с М. С. М., както и че той не е наеман за работа в изпълнение на сключения договор с „Хелиос Ойл“ ООД. Отражено е, че с лицата Г. Ч. и И. Й. „Кьостер плюс“ ЕООД сключил граждански договори, като на 02.08.2022 г. двамата били в производствената база на „Хелиос Ойл“ ООД в гр. Първомай в изпълнение на възложената им работа. От представения от дружеството-жалбоподател Дневник за проверка на състоянието на преносимите електрически инструменти, уреди и/или удължители/разклонители се установява, че е извършвана проверка на състоянието на автомат за заваряване на хидроизолационни мембрани Uniroof ежесмесечно, като на 28.07.2022 г. същият е върнат от ремонт със заключение, че е годен за употреба. „Кьостер плюс“ ЕООД не е представило документ, удостоверяващ притежавана от М. М. квалификационна група по електробезопасност.

Във връзка с настъпилата злополука със смъртен изход било образувано ДП № 144/2022 г. по описа на РУ Първомай за престъпление по чл. 122, ал. 1 НК, като до момента разследването не е приключило. На 15.12.2022 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив постъпили изисканите от РП Пловдив заверени преписи от протоколи за разпит на свидетелите Г. Ч. и И. Й., както и заключението по назначената съдебно-техническа експертиза.

След извършен анализ на събраните доказателства актосъставителят приел, че на 02.08.2022 г. от страна на работодателя „Кюстер плюс“ ЕООД било допуснато М. С. М. да работи по полагането на хидроизолация на покрива, използвайки автомат за заваряване на хидроизолационни мембрани Uniroof, ел. перфоратор и ел. удължители, предоставени от „Кюстер плюс“ ЕООД, без да притежава изискваната квалификационна група по електробезопасност. Поради това бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 16-2300035 от 23.02.2023 г. срещу жалбоподателя „Кюстер плюс“ ЕООД за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ, вр. чл. 200, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V. В него изрично е посочено, че нарушението е извършено на 02.08.2022 г. и установено на 15.12.2022 г., когато постъпили изисканите документи от РП Пловдив. Екземпляр от акта бил връчен на управителя на жалбоподателя. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН жалбоподателят е подал възражения срещу акта за установяване на административно нарушение. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 16-2300035 от 23.03.2023 г.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетелите Д. Т., Г. Ч. (частично) и И. Й. (частично), приложената административноказателна преписка и надлежно приобщените писмени доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетеля Д. Т. като логични, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалите доказателства по делото. В тази връзка този свидетел дава подробни сведения за извършената проверка непосредствено след злополуката, за разположението на тялото на пострадалия и машината за заваряване на хидроизолационни мембрани, както и за последвалата документална проверка по случая. Що се отнася до показанията на свидетелите Г. Ч. и И. Й., депозирани непосредствено пред настоящия съдебен състав, съдът счита, че не следва да бъдат кредитирани единствено в частта, в която са заявили, че не били информирали жалбоподателя, че М. М. ще работи заедно с тях, както и че не били казали при разпитите си на ДП, че М. М. работи към „Кюстер плюс“ ЕООД. В тази връзка нелогично е даденото от двамата свидетели обяснение, че всъщност имали предвид, че М. работел към тяхната бригада, а не към фирмата „Кюстер плюс“ ЕООД. За да достигне до този извод, съдът съобрази и казаното от свидетеля Ч., че и преди това се било случвало да работят временно с „Кюстер плюс“ ЕООД. Тъй като това не е единственият случай, когато са изпълнявали възложена им от дружеството работа, и са били установили трайни отношения с последното, напълно закономерно при разпита си са заявили, че както те, така и пострадалият М. работят там. По тази причина не е възможно жалбоподателят да не е бил информиран, че пострадалият М. също ще работи на обекта. Доколкото обаче на тези двама свидетели не са поставяни въпроси, за да се установи при какви условия са полагали труд, а именно: работно време, работно място, възнаграждение, повтаряемост на задълженията, които са изпълнявали,

наличие на почивки, отпуски и тъй като проведенният от разследващия орган разпит за тези обстоятелства е изключително повърхностен и не са събрани доказателства в обратния смисъл, не са налице основания да не бъде възприето казаното от свидетелите Ч. и Й., че не са работили постоянно при жалбоподателя с установено работно време, а са изпълнявали периодично възложена им от последния работа, както и че са се уговорили с М. М. да им помогне във връзка с възложената работа. Последното намира подкрепа и във факта, че и тримата са от гр. Ловеч, поради което е логично чрез свидетелите Ч. и Й. пострадалият М. да е започнал да полага труд за дружеството.

По отношение депозираните от свидетелите Ч. и Й. показания по ДП № 144/2022 г. по описа на РУ Първомай съдът намира за необходимо да отбележи, че същите съдържат сведения, които противоречат на обективно установени факти по делото. Това личи особено от показанията на свидетеля Й., който пред разследващия орган е заявил очевидно неверни твърдения, които са в противоречие с останалите доказателства – като например, че бил инструктиран преди да започне работа по всеки обект, както и че пострадалият работел с перфоратор и свидетелят го махнал от ръцете му. Същевременно свидетелят Ч. също е посочил, че до тялото на пострадалия имало перфоратор. Тези показания противоречат на установеното от актосъставителя и органите на ДП при извършения оглед, съгласно който до пострадалия е имало машина за заваряване на хидроизолационни мембрани, а перфораторът бил на около 10 метра. Това несъответствие е отчетено дори от вещото лице по съдебно-техническата експертиза. Отделно от това, следва да се има предвид, че нито един от двамата свидетели не е наблюдавал пострадалия М., докато е работил с процесната машина. Свидателят Ч. е бил на по-горен етаж, а свидетелят Й. – на около 25-30 метра и то обърнат с гръб. От това следва, че от една страна, те не са имали преки възприятия относно момента преди и по време на настъпване на злополуката, а от друга страна, вследствие на преживения силен стрес не са успели да възприемат точно обстановката след инцидента. В съдебно заседание, след осмисляне на случилото се, свидетелят Ч. е заявил, че не е виждал пострадалия да работи с машина, а свидетелят Й. е уточнил, че не е сигурен дали до пострадалия имало бормашина или нещо като перфоратор. Не без значение е и че тези показания са дадени непосредствено след инцидента, когато са били все още силно разстроени. Съдът не възприема и заявеното от свидетеля Й. пред разследващия орган, че имали задача да завият видии в бетона, с които да закрепят платната, тъй като противоречи на обективно установения факт, че им е била възложена работа да доставят материали и извозят отпадъци. Следователно дадените на ДП показания не съставляват достоверен източник относно поведението на пострадалия в момента на настъпване на злополуката, още повече, че разследващият орган не е направил искане за закрепяне на същите чрез разпит пред съдия по реда на чл. 223, ал. 1 НПК.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, като материалната компетентност на административнонаказващия орган се установява от представената Заповед № 3-0864 от 17.10.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“, а тази на актосъставителя следва от разпоредбата на чл. 416, ал. 1, вр. чл. 399 КТ.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при описание на фактическата обстановка в АУАН и НП е допуснато нарушение на чл. 42 и 57 ЗАНН, доколкото в

двата процесуални документа пълно и точно са описани всички съставомерни обстоятелства, които да позволят на съда да направи преценка извършено ли е нарушение и каква е неговата правна квалификация.

Разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ предвижда, че при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани. Подобно задължение е предвидено и в чл. 200, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, съгласно който електрическите уредби и съоръженията се обслужват само от лица с необходимата професионална подготовка, притежаващи изискваната се за съответната работа квалификационна група и медицински освидетелствани. Според чл. 6, т. 3, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V техническата експлоатация и оперативното обслужване на електрообзавеждането на потребителите на електрическа енергия се осъществява от електротехнически персонал, който притежава квалификационна група за електробезопасност, изисквана по този правилник, а втора квалификационна група придобиват електротехнологическият персонал – електрозаварчици, електрошлосери, машинисти от електротранспорта, кранисти на кранове с електрическо задвижване и др. За това нарушение е посочена следващата се санкция по чл. 413, ал. 2 КТ, а именно: работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.

В конкретния случай се установява от събраните доказателства, че на 02.08.2022 г. в гр. Първомай, ул. „Братя Миладинов – юг“ № 84 „Кьостер плюс“ ЕООД, в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ, е допуснал М. С. М. да използва автомат за заваряване на хидроизолационни мембрани Uniroof (Leister) и ел. удължители, при което съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, без да притежава изискваната квалификационна група по електробезопасност.

Правната регламентация на безопасни и здравословни условия на труд се съдържа в Закона за здравословни и безопасни условия на труд, който съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 се прилага във всички предприятия и места, където се осъществява трудова дейност или се провежда обучение, независимо от формата на организация, вида на собственост и основанието, на което се извършва работата или обучението. Поради това съдът приема, че задължението по чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ се отнася до всички работодатели без изключение. Също така съдът намира, че жалбоподателят „Кьостер плюс“ ЕООД има качеството на работодател по отношение на лицето М. М.. В тази връзка следва да се отчете, че понятието „работодател“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ е по-широко като обхват и включва в себе си освен това по § 1, т. 1 от ДР на КТ, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. Обстоятелството, че на 02.08.2022 г. пострадалият М. М. заедно с лицата Г. Ч. и И. Й. са престирали труд в проверявания обект в полза на дружеството-жалбоподател се установява по категоричен начин както от писмените доказателства, така и от показанията на свидетелите Т., Ч. и Й.. Поради това може да се направи извод, че работата е била възложена именно от „Кьостер плюс“ ЕООД. Последното намира подкрепа и в

наличния по делото Договор от 31.05.2022 г. за възлагане на поръчка, съгласно който дружеството-жалбоподател е поело задължение да извърши СМР в обект: Производствена база, находяща се на адрес: *****, както и да осигури здравословни и безопасни на труд на своите работници и служители, които ще изпълняват СМР по договора. По делото не са представени доказателства М. М. да има придобита втора квалификационна група по електробезопасност. Ето защо, съдът намира, че е реализиран фактическият състав на нарушението по чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ, вр. чл. 200, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V, тъй като е доказано пренебрегването на труд от пострадалия в полза на жалбоподателя, респ. допускането му от последния да работи с автомат за заваряване на хидроизолационни мембрани Uniroof (Leister) и ел. удължители, при което съществува опасност от поражение от електрически ток, без да притежава съответната квалификационна група по електробезопасност.

Въпреки гореизложеното настоящата инстанция намира, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, което опорочава санкционния акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изр. 2 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението.

Според т. 1 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г. на ВКС и ВАС сроковете по чл. 34 ЗАНН са давностни и с тяхното изтичане се погасява възможността да бъдат реализирани правомощията на административнонаказващия орган. За тези срокове съдът следи служебно. Началото на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2, предл. 1 ЗАНН поставя откриването на нарушителя. Понятието не е легално дефинирано от ЗАНН, но доктрината и съдебната практика безпротиворечиво приемат, че откриване има, когато компетентният орган разполага с данните, въз основа на които да установи нарушението и да идентифицира извършителя му. Това е моментът, в който необходимите за това материали и/или информация са налични в съответната администрация, защото от тогава фактически и юридически съществува възможност овластеният за това орган да определи субекта на нарушение, времето и мястото на извършването му, ведно със съществените му признаци от обективна и субективна страна по определен състав (така Тълкувателно решение № 4 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 3/2019 г. на ВАС). Под откриване на нарушителя следва да се разбира не моментът, в който съответното длъжностно лице е изградило своята субективна представа относно индивидуализиращите белези на нарушителя, а моментът – времето, в което е било обективно възможно да се изгради тази субективна представа. Другото би означавало да се даде възможност началото на давностния срок да е зависимо от свободното усмотрение на длъжностното лице, а именно – кога същото ще реши да възприеме факта на нарушението и неговия извършител. В този смисъл законодателят разграничава понятията „откриване на нарушителя“ и „установяване на нарушението“, като именно с първата от посочените активности е свързано течението на давностния срок по чл. 34 ЗАНН, докато установяването на нарушението е последваща дейност, относима към реализирането на административнонаказателната отговорност и нейната индивидуализация.

Следователно релевантна за началото на срока по чл. 34, ал. 1, изр. 2, предл. 1

ЗАНН е първата дата, на която в Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив е била налична необходимата информация за индивидуализация на нарушението. Факти, които следват момента, в който наказващият орган е разполагал с цялата необходима му информация за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя, са ирелевантни за преценка за спазване срока по чл. 34 ЗАНН. Според законодателя срокът от три месеца е разумен и достатъчен по своята продължителност за това съответната администрация да извърши служебно необходимата проверка въз основа на наличните данни и документи, за да установи процесното административно нарушение. Бездействието на длъжностните лица при упражняване на това им правомощие по чл. 36, ал. 1 ЗАНН не може нерегламентирано да води до удължаване на сроковете за осъществяването на административнонаказателна отговорност.

В случая е без значение вторият предвиден в закона срок – от извършване на нарушението, тъй като по-дългият срок се прилага, когато следва да се извършват действия по установяване самоличността на нарушителя, но не и когато тя е изначално известна.

В разглежданата хипотеза, както беше посочено по-горе, отговорността на жалбоподателя е била ангажирана за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ, вр. чл. 200, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V. Съотнасяйки всичко изложено към настоящия случай, съдът приема, че извършителят е бил открит на 10.08.2022 г., към която дата управителят на „Кьостер плюс“ ЕООД е бил представил наличните документи във връзка с осъществяването на възложената работа, включително Договор от 31.05.2022 г., граждански договори с Г. Ч. и И. Й., както и обяснения по чл. 402, ал. 1, т. 2 КТ, като не е приложил удостоверение за притежавана квалификационна група по електробезопасност от М. М.. Предвид липсата на този документ и безспорното установяване още при извършения от актосъставителя оглед, че пострадалият е работел с процесната машина, представените от жалбоподателя документи и установените от актосъставителя факти при проверката на място на 02.08.2022 г. са били достатъчни, за да се обоснове извод, че М. М. е престира труд в полза на жалбоподателя, както и че е бил допуснат от последния да работи с електрически инструмент без да притежава квалификационна група по електробезопасност. От съществено значение е и че естеството на проверката е било свързано с подаден сигнал за това, че М. М. е починал на процесния обект, вследствие на извършвана от него работа с машина за полагане на хидроизолационни мембрани и съприкосновение с електрически ток. Поради всичко това фактът, че „Кьостер плюс“ ЕООД е притежавал качеството „работодател“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ, е могъл към онзи момент да се обоснове от съвкупния анализ на представените от дружеството писмени доказателства, дадените обяснения, както и събраните от актосъставителя сведения от присъстващи служители на „Хелиос Ойл“ ООД, които са заявили, че трите лица са работници на „Кьостер плюс“ ЕООД. Представителите на „Хелиос Ойл“ ООД са могли да дадат адекватна и достоверна информация относно извършваните от работници на „Кьостер плюс“ ЕООД дейности, доколкото възложителят по договора за СМР упражнява контрол над осъществяваните от изпълнителя работи (чл. 6.3. от договора). Ето защо, се налага извод, че към 10.08.2022 г. актосъставителят е събрал всички доказателства, относими към процесното нарушение. Предвид изложеното, съдът намира, че извършителят на нарушението е

бил открит към тази дата. Доколкото отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна, не е било необходимо да се изследва субективната страна на нарушението и евентуалното наличие на вина. В тази насока съдът не възприема посоченото в АУАН и НП, че нарушението било установено на 15.12.2022 г., когато РП Пловдив изпратила на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив протоколите за разпит на свидетелите Ч. и Й. и заключението на съдебно-техническата експертиза. В тази насока следва да се отчете, че поставените на експертизата задачи са неотносими към състава на вмененото административно нарушение. Фактът, че М. М. е работил с процесната машина се установява още при извършения оглед на местопроизшествието, както е посочило и вещото лице, а не от заключението на съдебно-техническата експертиза. В заключението изрично е посочено, че към момента на злополуката е било видно, че непосредствено преди това е била извършвана работа с машината, което следва да е било възприето и от актосъставителя. Що се отнася до дадените на ДП показания на свидетелите Ч. и Й., съдът намира, че същите не са били необходими на актосъставителя. Те не установяват факти, различни от тези, които са му били известни към 10.08.2022 г. Дори съдържат очевидно недостоверни твърдения, като това, че пострадалият работил с перфоратор при настъпване на злополуката. Поради това е невъзможно от техните показания за първи път на 15.12.2022 г. контролният орган да е разбрал, че пострадалият използвал машината за заваряване на хидроизолационни мембрани. Също така не е вярно, че едва на 15.12.2022 г. актосъставителят е установил, че пострадалото лице е извършвало възложена от дружеството-жалбоподател работа. Както беше посочено по-горе, този факт е бил изводим още на 10.08.2022 г. от съвкупния анализ на събраните по преписката доказателства. В тази връзка следва да се отчете, че ако длъжностното лице е считало, че му е необходимо потвърждение на заявеното от служители на „Хелиос Ойл“ ООД, че трите лица са работници на „Кюстер плюс“ ООД, е разполагало с правомощието по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ да изисква от свидетелите Ч. и Й. да декларират писмено факти и обстоятелства, свързани с осъществяването на трудовата дейност. Неясно защо в случая не са предприети действия от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив пряко да призват тези лица, като същевременно недоказано остана твърдението, че подобни опити са правени от органите на МВР. За съда е неразбираемо и защо е изчаквано толкова дълъг период от време да се получат от РП Пловдив обяснения с неизвестно съдържание, които всъщност не са допринесли за установяване на различна фактическа обстановка от вече известната, тъй като съдържат незначителна по обем за предмета на доказване по настоящото производство информация, и които, както беше изяснено преди това, се намират в противоречие с обективно установени в хода на процеса факти. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че подробности за действителните отношения между дружеството и тримата работници са установени едва при разпита им в проведеното на 18.05.2023 г. съдебно заседание, но това не може да доведе до извод, че нарушението е открито в този момент.

По тези съображения съдът намира, че датата 10.08.2022 г. е първоначалният момент, в който контролният орган е установил фактическия състав на нарушението в неговата цялост и е започнал да тече 3-месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Към посочената дата са били налице всички данни, даващи основание да се прецени извършено ли е нарушение или не, без да е било необходимо осъществяването от негова страна на каквито и да било допълнителни действия по разкриване на нарушителя и фактите, даващи основание за преценка извършено ли е или не нарушението. Следователно 3-месечният срок за съставяне на АУАН е започнал да тече от 11.08.2022 г. и съответно е изтекъл на 11.11.2022 г. От това следва, че

съставянето на АУАН на 23.02.2023 г. се явява направено след преклудирание на възможността за това. Посоченото обстоятелство представлява съществено нарушение на процесуалните правила, обуславящо незаконосъобразността на издаденото впоследствие НП и представляващо самостоятелно основание за неговата отмяна.

По тези съображения обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено. В настоящото производство жалбоподателят е сторил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. Настоящият състав, като съобрази фактическата и правна сложност на делото, намира възражението на въззиваемата страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение за основателно. Поради това следва да се редуцира съобразно разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 и чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Висшия адвокатски съвет до сумата от 1000 лв. Ето защо, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., които на основание чл. 143, ал. 1 АПК да бъдат възстановени от бюджета на органа, издал отменения акт, а именно: Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗАНН, РС Първомай

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 16-2300035 от 23.03.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив, с което на „Кьостер плюс“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 55 ЗЗБУТ, вр. чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 7 ЗЗБУТ, вр. чл. 200, ал. 2 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от Правилника за безопасност и здраве при работа по електрообзавеждането с напрежение до 1000 V.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „Кьостер плюс“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, сумата от 1000 лв., представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Пловдив в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

РХ/ЕД

Съдия при Районен съд – Първомай: _____ п _____